

Zaczął się na WPIA w Łodzi...

W styczniu 1981 roku, na Uniwersytecie Łódzkim rozpoczął się najdłuższy studencki strajk okupacyjny w Europie. Łódzki protest rozlał się wówczas na kraj - przyłączyli się do niego studenci wielu innych uczelni w Polsce. Łącznie w Łodzi strajkowało nawet 10 tysięcy studentów.

W 2025 roku Uniwersytet Łódzki będzie obchodził jubileusz 80-lecia. Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Prawa i Administracji UŁ organizuje już teraz spotkanie wspominkowe, skupione wokół jednego z najważniejszych wydarzeń w historii naszej alma mater. Planowane są dalsze spotkania o podobnej tematyce, poświęcone kluczowym postaciom Uniwersytetu Łódzkiego oraz wydarzeniom, wokół których ogniskuje się jego społeczność.

Patronat: Dziekan Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego

Organizator: Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Prawa i Administracji

Podczas spotkania będzie możliwość wypełnienia deklaracji członkowskiej Stowarzyszenia Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego.

Termin: 15 listopada 2024 od godz. 17:00

Miejsce: Sala Rady Wydziału;

Wydział Prawa i Administracji UŁ ul. Kopcińskiego 8/12, 90-232 Łódź

Plan ramowy wydarzenia:

17:00 – 17:20 - oficjalne rozpoczęcie wydarzenia, prof. Sławomir Cieślak – Prezes Stowarzyszenia

17:20 – 18:00 - prelekcja zaproszonego gościa (prof. Krzysztof Lesiakowski Wydział Filozoficzno-Historyczny UŁ)

18:00-20:00 - wspomnienia uczestników strajku studenckiego w Łodzi (udział wezmą m.in. Tomasz Jaroszewicz, Irena Zirk-Sadowska, Janusz Michaluk, Marek Cieślak), dyskusja.

Faktycznie akcja strajkowa rozpoczęła się 29 stycznia. Protest łódzkich studentów oraz ich postulaty były wówczas aktem niezwyklej odwagi i ewenementem w krajach byłego bloku komunistycznego. Ze strony rządu PRL negocjacje ze studentami prowadziła Komisja Międzyresortowa, której przewodniczył minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, prof. Janusz Górski (rektor Uniwersytetu Łódzkiego w latach 1972–1975). Ze strony NZZ w rozmowach uczestniczyła Międzyuczelniana Komisja Porozumiewawcza. Główną siedzibą strajkujących był budynek Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Łódzkiego. 15 lutego rozmowy zerwano, gdyż władze nie zgadzały się na rejestrację NZZ bez dokonania zmian w statucie (żądano m.in. uznania w nim przewodniej roli PZPR i ograniczenia prawa do strajku).

W efekcie w następnych dwóch dniach wybuchły strajki solidarnościowe na innych uczelniach: m.in. Akademii Medycznej w Poznaniu, Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, Uniwersytecie Warszawskim, Uniwersytecie Jagiellońskim. Studentów aktywnie wspierali też nauczyciele akademicy i pracownicy administracyjni uczelni oraz zwykli łodzianie, którzy codziennie pojawiali się pod budynkiem uczelni.

Po prawie miesiącu protestu, 17 lutego 1981 roku, sąd zarejestrował pierwszą niezależną organizację w krajach bloku komunistycznego – Niezależne Zrzeszenie Studentów. 18 lutego minister Górski podpisał ze studentami tzw. Porozumienie Łódzkie, które zakończyło strajk w Łodzi oraz strajki na innych uczelniach w Polsce. W efekcie uczelnie w PRL zyskały autonomię, studenci - niezależną organizację, a władze zgodziły się spełnić ponad 50 innych postulatów protestujących, m.in. zezwolić na wybór lektoratów, wydłużyć okres studiów, a jednocześnie skrócić służbę wojskową studentów.

Źródło informacji o strajku:

<https://www.uni.lodz.pl/aktualnosc/szczegoly/najdluzszy-studencki-strajk-rozpoznal-sie-43-lata-temu-na-ul>